

**Sex innerligt wackra wisor : Den
första: Ny italiensk wisa. Den
andra: Rose...**

18 B Skillingtryck E1887y3

E1887y³

Sej innerligt wädra

Wisor.

Den Första:

Ny italiensk wisa.

Den Andra:

Rosens Doft.

Den Tredje:

Herdinnan wid Alperna.

Den Fjerde:

Petter Jönssons resa till Amerika.

Den Femte:

O, Susanna.

Den Sjette:

O, stanna, O, stanna du wind.

Pris: 15 öre.

Stockholm, hos C. Kihlberg, Södermalmstorg.

Den Första:

My italienskt wisa.

Den italienska flickan.

På Italiens nejder der min wagga har stått,
Ad min barndom hur lycklig den war,
Der jag egde ett hem wid den stilla flod,
Der jag hade både fader och mor.

Hur jag ströfwade full af frid och fröjd,
Kring dalar och blomstrande fält,
Sjüng jag min wisa så glad och så nöjd
Mången gång under himmelens tjäll.

Men den tiden har flytt; mina semton år
Warit rika på werlingar nog,
Låt mig se, det är redan det sjerde år
Se'n min fader på slagfältet dog.

Och jag drömde så yr liten flicka så glad
Som från dockorna wuxit just nyh,
Då helt plötsligt min tjugonde födelsedag
Sag blef wäckt igenom en kyh.

Och min moder hon lades i grafwen innan kort
Och den dagen den glömmet jag ej,
Så långt ner de buro de fista bort
Och de myllas i grafwen igen.

Här är skönt! det är sant, sköna winterlig mö
Och skön dröjande sommarsols glans,
D! här wille jag lefwa och här wille jag dö,
Om inte Italien fans.

Men lyckan! Ak, säg mig, hwar finnes den,
 Nej, den flyr mig så wildt öfwerallt,
 Ty för den som på jorden ej eger en vän,
 Stådsfe lifwet är ödsligt och fallt.

Så farwäl nu min barndom, min drömmers så ljus,
 Aldrig, aldrig jag åter dig ser,
 Nu jag waknat ur drömmarnes ljustliga rus
 Och jag fäller en saknadens tår.

Den Andra:

Rosens doft.

I rosens doft i blomsterlundens gömma,
 Der friden bor emellan berg och dal,
 Låt öf förglömma lifwets wår!
 Låt öf förglömma hjertats sår:
 Och låt öf werlden förglömma. ∴

O! fråga ej hwad är att lycklig wara,
 O! fråga ej hwad är att wara nöjd?
 Blott hör naturens egen röst
 Och göm deß ord uti ditt bröst,
 Och sök att werlden förklara. ∴

Den Tredje:

Herdinnan wid Alpena.

Wid foten af Alpen, wid baldjupets grönska,
 Jag finner så skönt både himmel och jord.
 Har ungdom, har helsa och intet att önska,
 Min wisa jag sjunger och wallar min hjord.
 Om wintren strör rosor i qwällen,
 De simma i purpur och guld.
 Se stjernorna lysa på pellen,
 Wi samlas i hyddan så huld.

Hwar morgon en alpros jag fäster i hatten,
 Min wandring jag börjar med stafwen i hand.
 På grönlädda ängar wid speglande watten
 Min hjord hemtar swalka wid middagens brand.
 Och hör jag lavinernas åska
 Och rasar ett snöfall från skyn,
 Då skynda wi alla i brådskan
 Hem åter tillbaka till hyn.

Ett wattenfall brusar och brusar mig söfwer,
 Om fiender komma jag waknar igen.
 Och kommer en bergsflod den hoppar jag öfwer,
 Och kommer min älsfking wiht kysser jag den.
 O! säg mig, hwar kan han wäl wara?
 På länge jag sett honom ej,
 Jag beder dig, klippa, o swara!
 Mån' han är mig trolös? ack nej!

Man talar så ofta om oro och qwalen;
 Jag känner dem ej när jag sjunger och ler,
 Men komma owänner hit neder i dalen,
 Jag klättrar på bergen de kunna ej de.
 Nu hör jag ett alphorn der borta,
 Min älsfking mig kallar dit fram,
 Med sång will jag wägen förforta.
 Spring fort mina snälla små lam!

Den Fjerde:

Petter Jönssons resa till Amerika.

Och Petter Jönsson han såg i Fäderneslandet,
 Att embetsmännen förstördt det nordiska landet,
 Då blef han ledsen och tänkte djefeln anamma
 Jag tror jag kilar min wäg och det med detsamma.

Han tog sin plunta och stoppa matsäck i kistan,
 Och af polisen hans namn blef uppsatt på listan,

Ur wenstra ögat han ströf bort tåren med wanten
Tog Gud i hågen och gaf sig ut på Atlanten.

Han wille bort till det stora landet i wester,
Der ingen kung fins och inga kitsliga prester,
Der man får jofwa och äta fläsk och potatis,
Och se'n med flottet kan smörja stöflarna gratis.

Der ingen länsman törs stöta bonden för pannan,
Och renadt bränwin kan fås för sex styfwer kannan,
Der mera pengar det fins än loppor i Trosa,
Dit wille Petter och dit han styrde sin kosa.

På skeppet stod han och lifsom höll sig för magen,
Förthy hans själ war af mycken ångest betagen,
Det stod ej till att gå ned och lägga sig heller,
Ty stormen blåser som bara hin när det galler.

Ett gudslån (om man ej räknar orstek och limpa),
Han ej fått i sig och wät han war som en simpa.
Uti sitt förskinn han utgöt hela sin suckan,
Och snyfta bittert: ack den som wore wid luckan.

I wäta byror han stod wid masten och lipa,
Det war så kallt så, att magen började knipa.
Då kom en båtsman tog Petter Jönsson i nacken
Lifsom en hundwasp och slängde ner'en på backen.

Der låg nu Petter och wattnet sqwalpade om'en,
Och sjelf han trodde hans sista timme war kommen.
Men båtsman skrattade och ropade i hans öra:
Swad tusan skulle du på galejan att göra?

Men stormen tystna' och solen sken öfwer skutan,
Då wakna Petter och trilla' ner i kajutan,
Han tog en långsup, tog två, kröp ned under täcket;
Och på tre weckor han se'n ej syntes på däcket.

Först när i Newyork på reddan skutan låg inne,
 Kröp Petter fram, ack, men magerlagd som en pinne,
 Med sorgsna blickar han mätte förskinnets stroppar,
 Och bad för Guds skull om några koleradroppar.

I Castle-Garden han slog sig ned wid sin kista,
 Och åt och drack, så han kunnat andan sin mista.
 Så bar han kista och alltihop till en jude,
 Som sa: mein herr firti thaler kan jag wohl bjude.

Men Petter Sönsjon till hamnen styrde sin kosa,
 Och da'n derpå reste han tillbaka till Trosa,
 Och förr sfa' solen väl spricka sönder i kanten,
 An Petter Sönsjon igen far ut på Atlanten.

Den Femte:

D, Susanna.

"Jag är född wid gamla Englands kust,
 Der den stolta skutan går",
 Och den stolte den sjöman är min lust,
 Från jag blott war sjutton år.
 Men första gången han gick ombord,
 Kyste han mig öm och huld,
 Och han sade wänligt desja ord:
 Du är allt mitt hjertas guld.
 "D, Susanna, grät icke för din wän,
 Men blif mig alltid städse trogen
 Tills jag kommer hem igen."

På den långa resan drog han bort,
 Jag satt ensam, min skatt!
 Och när wädret det war riktigt hårdt,
 Låg jag waken mången natt.

Men när tåren bittert flöt på kinden,
 Kom min sjöman hem i hamn,
 Och så sjöng han med nöjsamt sinne,
 Då han tryckte mig i famn:
 "O, Susanna, gråt icke för din vän,
 Jag gångat har uppå böljan blå
 Och här har du mig igen."

Och så talte wi så månet ord,
 Wi förglömde storm och blåst,
 Men en dag han sa': min tös, jag tror
 Wi behöfwa snart en prest.
 Jag får ta' en tur på två års tid,
 Men är lyckan med min vän,
 Kommer jag med rikdom åter hit,
 Och wi gå till presten hän.
 "O, Susanna, gråt dock ej för mig,
 Jag går till Kalifornien
 Och gräfwer guld till dig."

I ett litet hus wid kusten bor
 Wi som ett lyckligt äkta par;
 Han kom hem igen, han höll sitt ord,
 Fyra raska barn wi har.
 Han går icke mer på resor, nej.
 Men när stormen rasar wild,
 Han till barmen älskligt trycker mig,
 Och så säger han så mild:
 "O, Susanna, mitt allt, min fröjd och lust,
 Der fins ej man så glad som jag
 På hela Englands kust."

Den Sjette:

D, stanna, D, stanna du wind.

D, stanna, D, stanna du wind,
Som fordom har smekat min kind
I ungdomens lyckliga dagar,
Min lycka och fällhet du war.

Du bandt mig i leende dagar
En frans och jag gladdes deråt.
Den wisnade bort och jag klagar
Nu fuktas den blott af en tår.

När blixtrande molnet sig höjer
Och regnet mot rutan slår sfråll,
Då skimrar en tår i mitt öga,
En sorgens och saknadens tår.

När ensam jag wandrar wid stafwen,
Blir trött och jag orkar ej gå,
Då längtar jag ensligt till grafwen,
Der får jag nog hwila också. —

D, lär mig att ödet bestiga
Och fly liksom vinden den far,
En höst är den sista i lifwet,
Se'n fins inga blommor mer qwar.

Stockholm, Afjociations-Boktryckeriet, 1887.

Inköpt: Åkeaps antikv. Kat. 237/250. 1981. Pris: 60:--
Acc. nu. 1981/24.